

CALMA

por Negro Pulido

O día esmorece, o sol vólvese laranxa, xa non vai tanto calor. O rapaz aparca o coche mais non baixa de contado. Permanece sentado e en silencio uns segundos, xusto os necesarios para que se achegue o can ladrarlle nervioso. Por fin baixa e acaríñalle a cabeza primeiro distraído mais logo con enerxía. Vanse dirixindo os dous, un sen presa e outro a choutos, cara a porta de atrás da casa. A casa. A súa casa. A casa do rapaz. Toda ela. Só del. O can quedara fóra, como até o de agora, mais tamén iso vai cambiar. Vai cambiar todo, todiño. Comezará tirando a parede que separa a cociña do salonciño e así aproveitar para ter un comedor de diario. Calculaba que non sería barato, mais reconfortouno a idea de que os cartos non serían problema de aquí en diante. Pero nada de presa, sobre todo calma. Subiu cara o baño. Espiuse antes de entrar e cando fá botar a roupa ao cesto para lavala sentiu que non lle aguantaban as pernas. Apoiouse na parede e deixouse caer ao chan torpemente. Viu pasar puntos negros por de diante dos ollos, alentaba con dificultade. Concentrouse en respirar lentamente e pouco a pouco notou como remitían as desagradables sensacións de medo. Inspira... está todo ben. Exhala... non hai problema ningún. Inspira... todo ben, todo ben! Exhala... hai que manter a calma. O teléfono comezou a vibrar nos pantalóns que repousaban desmadexados no chan. Tomou uns segundos antes de manobrar para collelo. Ola... Grazas, xa estou na casa... Non, non, non fai falla, moitas grazas outra vez... Voume duchar e logo verei de durmir algo... Supoño que algo haberá pola neveira, non te preocupes... Xa te chamo eu logo de descansar un pouco, si?... Vale, vale, si... Un bico... Ergueuse tremelicando. No baño aínda permanecía o cheiro del. Do seu after shave. Tería que tiralo todo. E as coitelas. As coitelas de afeitar. Mirounas sen se atrever a tocalas pensando en canto do seu sangue terían levado e non daba imaxinado como tería sido a súa vida se non tivese que ter escondido as cicatrices. Se tivese tido a merenda na casa agardándoo á volta da escola. Se tivese tido agasallos polos seus aniversarios. Se o medo non o paralizase cada vez que escoitaba pecharse a porta á noite, tarde, cando el volvía do bar. Se puidese ter visto a tele para logo falar na escola. Se puidese terse deitado sen chorar pola mamá. Se ela, en fin, tivese aguantado e non se tivese deixado caer aquel día desde o faiado. Outra vez o teléfono vibra. Deixouno estar, respirou dificultosamente e abriu a auga da ducha. Mientras sentía como lle caía o chorro vigoroso polas costas ía recomponéndose. O seu alento case era normal logo de saloucar apoiado nos azulejos verdes. Horrorosos, vellos, moitos fendidos. Hai que quitalos. E a bañeira. Cando botou fóra o pé case nin se vía da cantidade de vapor que fixera. 6 chamadas perdidas. Moitas mensaxes. Volta a vibrar o

teléfono. Boas... Xa, si, moitas grazas. Unha pena, si... Non sei nada de momento, en canto diga a xuíza. Pois moitas grazas, un saúdo, grazas. Foi para o cuarto con idea de se deitar e durmir un pouco. Non son más que as 10 da noite pero agora é cando comeza a acusar o cansazo. E a fame. De súpito decátase de que leva desde a mañá sen probar bocado. Pon o primeiro que atopa e baixa de novo á cociña. Vente Brus, pasa dentro! O can dubida. Non sabe se lle poden más as ganas de entrar ou o temor de facelo. Véeen, oh, vente! Non entra. O rapaz non insiste máis, xa terá tempo de afacelo ás novidades. Outra chamada, desta volta ao fixo da casa. Si?... Ah, ola Marisa... Si, unha desgraza, si... Pois están mirando, pero pensan que perdeu o control e acabou batendo contra un poste... No momento, por sorte, din que foi instantáneo... A ver, Marisa, xa ben sabes ti como era, que che vou contar?... Home, non ía estar se viña do club! Saíu da casa contra as 11 ou así e a cousa debeu de ser sobre a 1, disque... En fin, si, unha pena... Moitas grazas Marisa, grazas de verdade pero teño de todo. Vou ver de comer algo e vou para cama, que estou desfeito.... Si, en canto saiba xa che digo... Pois cando falei co sargento di que xa me dirán... Moi ben, vale... Até mañá logo... Grazas! Bicos, si, bicos... Saca un ovo da neveira e está poñendo o aceite a quentar cando o can comeza a ladrar. Ao mesmo tempo soa o motor dun coche achegándose e ao momento apagándose. Aparta a tixola do lume e asómase á xanela. De aluminio. Vella, rota, que non encaixa. Fóra. Boa noite! Dille o garda. O rapaz saúdalo e convídao a entrar cun aceno. Non, non, non quero molestar que estarás moi canso. Só pasaba para dicirche que xa podes falar cos do seguro. A xuíza poñerá que foi un accidente debido a..., xa sabes, non?... Si, si, xa ben sei, que ía bebido... Si, iso xustamente, non vai mandar facer máis nada... Vale, pois logo xa podo ir organizando, non si? Si, cando queiras. Ben, pois moitas grazas. De nada rapaz. E acompañate no sentimento. Si, grazas, grazas. Volta á cociña que o primeiro é comer algo. Que vella era! E que porca estaba! E a tixola... Pesada, pegañenta... Fóra. Come o ovo mentres ve como vibra o teléfono unha e outra vez. Non ten pan para mollar, pena. Pero o que si ten é un pouco licor café. Non é que sexa festa hoxe pero si que é unha ocasión, así que foi buscalo para tomarlle un pouco. E unha aspirina baixaría ben tamén, que a cabeza comezaba a latexarlle. No caixón das medicinas sorprendeuse de ver o Rohipnol arriba de todo. Decatouse de que só quedara un blíster e estaba bastante frouxo dentro do cartón... Case mellor sería tiralo todo non fose ser que alguén o vise e pensase que faltaba algo. Pero se o tiraba tamén sería sospeitoso así que mellor deixalo quedar. Que fallo! Tivera sido mellor deixalo cunha ou dúas pastillas, era imposible saber cantas había antes de que llas botase no viño! En fin, tranquilidade! Ou non lle dixerá o garda civil que a xuíza non ía remexer nada?